

Enhörna Hembygdsförening

ÅRGÅNG 6, NUMMER 4

DECEMBER 2004

God Jul och Gott Nytt År

*önskas våra medlemmar och
alla andra Enhörnabor*

Vid vinterbåten "Hugo Tamm" nära Ridö fyr
Omkring 1920

Smycke med motiv från Enhörna

Hembygdsföreningen har tagit fram ett unikt Enhörnasmycke lagom till julen. Silverbroschen som kommer att finnas till försäljning på Teaterföreningens julmarknad är utformad och gjord av guld- och silversmeden Helena Westerdahl, Järna.

Helena arbetar i en ateljé på Håknäs gård utanför Järna. Ända sedan gymnasietiden har hon arbetat med detta hantverk. Helena började som lärling hos Wolfgang Gessl och har gått som elev på Guldsmedsskolan i Köpenhamn.

Genom sin kontakt med vår medlem Boris Wredenmark, arkeolog, har Helena fått flera uppdrag från hembygdsföreningar att designa och tillverka smycken inspirerade av olika forntida fynd.

Motivet till Enhörnas smycke är taget från runstenen som står utanför Ytterenhörna kyrka.

Silverbroschen kan beställas hos Hembygdsföreningen men kommer också att finnas till försäljning på Teaterföreningens julmarknad, priset är 450:-.

Historien om motivet och runstenen är beskriven av Johnny Länn på sidorna 4-5 i detta blad

Enhörna hembygdsförening, julen 2004

Den skrift du håller i handen är julnumret av Enhörna hembygdsförenings medlemsblad. Det är extra tjockt och innehåller som vanligt berättelser, artiklar, notiser och annat som hör bygden till.

Hembygdsbladet kommer ut 4 gånger per år och varje upplaga är tryckt i c:a 1300 exemplar.

Genom att dela ut bladet till samtliga hushåll i Enhörna hoppas vi kunna sprida kunskap om Enhörnas historia och väcka intresset för att bevara hembygden, även hos dem som inte är medlemmar.

Vi vet att Hembygdsbladet är mycket uppskattat och hoppas att vi kan fortsätta utgivningen och utdelningen till **alla** enhörnabor. Genom att vara medlem i föreningen bidrar du till den fortsatta utgivningen och stöder även i övrigt föreningens arbete. Vi har idag ungefär 650 medlemmar och vill gärna bli fler, på bladets sista sida finns uppgifter om hur man blir medlem.

Under våren kommer vi att trycka upp en medlemsmatrikel och skicka ut till alla medlemmar, se till att även du finns med där!

Nedan följer några notiser om vad som hänt i föreningen under hösten och vad som är på gång:

Höstmarknaden 29 augusti var som vanligt välbesökt och "kommersen" livlig. Benämningen hemvändardagen har blivit alltmer korrekt, många enhörnabor återkommer varje år för att träffa gamla bekanta och utbyta nyheter. Uppskattningsvis 200 personer handlade, köpte nyrökt siklöja och ål, drack kaffe, fiskade i fiskdammen, åt grillad korv och framför allt umgicks med varandra. Styrelsen ber att få uttrycka **vårt varma tack** till alla besökare och marknadsdeltagare.

Paul Weigl fortsätter att göra insatser för bygden. I höstas ledde han arbetet med att frilägga **Smörkällan**, inte långt från Bautastenen. Det innebär att vi idag har två "offerkällor" som är restaurerade. Mars källa mitt emot körsbärslunden på Gillberga kulle och Smörkällan vid Nöttesta. I ett kommande nummer kommer en mer detaljerad redogörelse kring arbetet och vilken roll "offerkällor" hade förr i tiden.

Paul vid Smörkällan

Anne-Marie och Birgitta

Vår **fotoutställning** är under ombyggnad. Birgitta Johansson och Anne-Marie Andersson arbetar med att göra utställningen mer lättillgänglig och med möjlighet att visa ännu fler bilder från gamla Enhörna. Fotografierna samlas i "bladderställ" som gör att utställningen enkelt kan utökas med nya bilder. Invigning beräknas ske i samband med nationaldagsfirandet 2005.

Sommarutställningen 2005 kommer att handla om Ekeby, dess historia och framväxt. Birgitta Allmo håller som vanligt i trådarna och är du intresserad av att hjälpa till eller på annat sätt bidra, hör av dig till henne.

Avslutningsvis vill jag ännu en gång på styrelsens vägnar be att få önska en riktigt god jul och gott nytt år samt en trevlig lässtund med vårt Hembygdsblad.

Leif

Leif Tellestedt, ordförande

JULTRADITIONER PÅ HORNS SÄTERI TIDIGT 1930-TAL

Årets sista månader ägnades mycken tid till julförberedelser också på Horns Säteri. Den stora bakugnen låg i ena gårdsflygeln. Där bakade kokerskan alla sorters bröd som hörde julen till. I den flygeln dukades sedan långbord och det har omtalats som så stämningsfullt och vackert. Det blev en tradition att kammarherre och grevinnan Aminoff med alla gäster åt julbord där. Till julen kom det mycket gäster till Horn. Det var herrskapets syskon och många släktingar. Plumpuddingen hade tillagats i god tid av kokerskan. "De va alltid plumpudding som skulle tändas på" berättade gamla husan Hilda Brandt, f Johansson 1909.

I Över-Enhörna kyrka började julottan klockan fem. De anställda vid Horn samlades och gick tillsammans upp till kyrkan. Man hade bloss i händerna som vid framkomsten stacks ner i snön. Väl hemma igen var alla så trötta berättade husan Hilda. Men nu var det dags att ta hand om allt efter herrskapets och deras gästers julaftonsfirande samt att ordna deras frukost.

Hilda bar blå klänning och vitt förkläde när hon serverade frukost och lunch. Till middagen var det alltid svart klänning och vitt förkläde också när där inte var gäster.

Innan Aminoffs tid var familjen Åkerström ägare till Horns Säteri.

Åkerströms bjöd sina anställda på slädfärd med facklor till kyrkan var julottemorgon. Det var uppskattat. År 2004 kan nog antas att ingen av Enhörnas julottebesökare färdats med häst och släde.

Kusken Sjöberg, "Sampa och Dansa"
Familjen Åkerström (1910-talet)

Barbro E Sjöström

Kruthuset lever vidare!!!

Tack vare alla generösa bidragsgivare har det varit möjligt att fortsätta reparera Kruthuset på Ridö. Christer Sjögren tillsammans med en kompanjon har lagt nya nockplåtar på hela kruthustaket. Ett svårt och riskabelt arbete som de klarade galant. Nu återstår att reparera flera "stödben" och ångbåtsbryggan. Än saknas medel till detta men finns det någon som har idéer och goda råd så kontakta gärna Föreningen för Ridö Kruthus bevarande, genom Anne-Marie Andersson.

Det stod KRUTHUS på alla sidor av huset
Gothard Svensk står framför huset. Observera planket utefter sidorna. (1933)

Nya kruthusbryggan under byggnad (vintern 41-42)
Sven Hedengren, Gothard Svensk, Ragnar Hedengren.
Mannen t.h. är okänd.

"KRUTHUS" är borttaget. Det fick ej stå när kriget bröt ut 1939

KÄMPEN OCH ODJURET MOTIVET PÅ RUNSTENEN VID TUNA

Den konstnärliga utformningen av vikingatidens runstenar är ofta relativt likartade, med en enkel ormslinga kring ett bredarmat kors. Andra utmärker sig mer med avancerad ornamentik och/eller bildmotiv med inspiration från hjältesagor eller guda världen. De senare är sällsynta, men frågan är om vi inte till den kategorien kan föra vår egen mycket speciella runsten vid YtterEnhörna kyrka (Tuna).

Torbjörn ristade runorna. Så avslutas den högst "normala" texten på vår Tunasten. Vi får utgå ifrån att Torbjörn även komponerade och utförde den mer märkvärdiga bilden av de två stridande i slingans mitt. Vi vet i övrigt ingenting mer om Torbjörn. Han har inte signerat någon annan känd runsten. Var han en kringresande runmästare eller en enhörnabonde med extraordinära talanger? Det lär vi aldrig få veta, men inte heller de mer kända runristarna som *Åsmund, Fot, Balle, Öpir* eller *Visäte* har lämnat några ord om den egna personen åt eftervärlden. Vad som kan sägas om Tunastenen, är att både slinga och motiv är relativt grovhuggna, men att det ingalunda är någon klåpare som huggit dem. Motivet kan kortfattat beskrivas som en hjälmklädd man som höjer ett vapen, antagligen en yxa eller en stridshammare, mot ett fyrfotadjur i anfalls- eller försvarsställning. Tolkningar av denna scen saknas inte, men en given lösning finns knappast.

Runstenen vid Ytterenhörna kyrka

Motivet på Tunastenen

Motivet *människa-djur* eller möjligen *gud-vidunder*, i jakt eller strid, återfinns inom hållristningstraditioner och på föremål från stenåldern och framåt. Överhuvudtaget är djur det vanligaste bildmotivet hos äldre nordliga folk. Vårt vinterklimat och dess lagringssvårigheter har knappast kunnat fostra vegetarianer. Djuren har emellertid inte bara haft rollen som föda, utan man har också velat identifiera sig med deras framträdande egenskaper. Hur många vikingar bar inte namnen Björn eller Ulv? Det fanns även föreställningar om att ens själ kunde frigöra sig från människokroppen och klä sig i djurhamn, eller att man hade ett djur som totem eller skyddsande.

Det är alltså inte en slump att den germanska ornamentiken under folkvandringstid och yngre järnålder helt utmärks av djurmotiv, till skillnad från den klassiska världens växtornamentik. (Därmed inte sagt att romarna var veganer!) Här kommer vi in på en av svårigheterna att identifiera de stridande på Tunastenen. Vad är det egentligen för ett djur som hotar eller hotas? Vi känner inte omedelbart igen arten. Ornamentiken har ett annat syfte än att återge naturen "så den ser ut". Den stiliserar företeelser, förenklar och överdriver kännetecknen för att kunna upprepa och kombinera motiven i utsmycknings-syfte. Den germanska djuornamentiken driven till sin spets (eller totala upplösning som en del tidigare har sett den) har beskrivits som kaos inom ett ramverk. En vendeltida konsthantverkare hade inte haft några större problem med Picasso...

Nämnda djuornamentik utvecklades i olika stilriktningar. Vartefter kristendomen spred sig norrut, ersattes även konsten av sydligare förebilder, men i det länge envist hedniska Skandinavien fortsatte djuren sina tänjövningar över föremål, stockar och stenar. Vikingatidens mer eller mindre olika stilar har namn efter viktigare fyndorter som *Jelling, Mammen, Ringerike, Borre* och *Urnes*. Dessa stilar har även satt sin prägel på våra runstenar. När ornamentiken här åter har upplösts i enskilda motiv, är dessa ändå tidstypiskt stiliserade istället för naturligt återgivna.

Sörmländska runstensmotiv är mestadels utförda i en enklare blandstil, den så kallade Sydskandi-

På grund av ett ”redaktionellt” misstag har texten på sidan 5 och 7 blivit felaktig. Nedan följer den korrekta texten. Vi beklagar misstaget men hoppas läsningen ska gå bra ändå. Rätt text på sidan 5 ska vara:

Sörmländska runstensmotiv är mestadels utförda i en enklare blandstil, den så kallade Sydskandinaviska runstensstilen. I Uppland och på de större sörmländska mälaröarna återfinns däremot Urnesstilen som är mer finlemmad och komplicerad, och som nådde sin yttersta prakt på de norska stavkyrkorna. YtterEnhörnas Torbjörn verkade i den förra traditionen, och även han ville visa att han var en konstnär. Hans samtida publik visste mycket väl vad som illustrerades, och han behövde inte återge naturen verkligare än vad han gjorde.

För att förstå ett motiv som det på Tunastenen måste vi söka i den tidens myter och föreställningsvärld. Stenens text återger en kristen bön, men att en sådan kombinerades med ett hedniskt bildmotiv var knappast en motsägelse för Torbjörn eller hans samtida. Ett exempel är den välkända Sigurdsristningen i närheten av Eskilstuna, som omtalar en bro som byggdes för Holmgers själ, för dess frälsning. Motivet illustrerar däremot ett stycke ur den hedniska Völsungasagan. Man levde i en brytningstid som kan verka oerhört drastisk för oss, som säkert var så också, men som i många aspekter var utdragen och tolerant. Bara för att man erkände Kristus behövde det inte innebära att man förkastade hela sitt arv. På samma sätt som en kristen medeltida isländsk skald förutsattes vara insatt i den forna mytologin, är det väl rimligt att anta att detsamma gällde en bildkonstnär. Ragnaröksmotiv har även antagits utnyttjats som symboler för den gamla gudavärldens undergång.

Runforskaren Thorgunn Snaedal har kastat fram tanken att Tunastenen visar hur Odins son Vidar dräper Fenrisulven som hämnd för sin faders död. Annars är det snarare den mer välkände Odinsonen Tor som brukar förknippas med den typen av vapen som återges. Någon myt som berättar om kamp mellan Tor och djur, utöver Midgårdsormen, kan jag inte erinra mig om. Kampen mot draken eller ormen är ju annars också ett välbekant motiv i sagorna om hjältar som Sigurd eller Sankt Göran. En förbryllande sak med Tunadjuret är att dess tassar påminner mer om fågelklor än något annat (eller möjligen klövar på bakbenen). Troligen är vårt djur eller odjur av arten gripliknande fabeldjur, vilket mig veterligen inte heller är känt från någon av de norröna myterna. Mindre trovärdig är kanske idén om att djuret skulle vara en enhörning med avslaget horn, vilken en gång lanserades av en -inga namn nämnda- skräpnikör i detta blad!

Fyrfotad djur är ändå ett vanligt runstensmotiv, inte minst i norra Södermanland. Några av dem är lätta att känna igen. Närmast till hands ligger Holmfastristningen i Södertälje, som tydligt avbildar en hund eller varg. Sigurdsristningen har nämnts, som utöver Sigurd och draken Fafner (som är själva runslingan), på ett omisskännligt sätt återger hjältens häst Grane, men även ett hundliknande djur som kan vara den Utter vars död är upprinningen till sagan. Hela scenen finns dessutom dåligt kopierad på Gökstenen i Strängnästrakten. Hästen på den stenen liknar exotiskt nog en dromedar!

Vid Tumbo kyrka nära Eskilstuna avbildas ett hundliknande djur på en av platsens sju runstenar. Vid Söderby och Veckol på Oknön återfinns två likadana graciösa långhalsade djur i äkta Urnesstil. Djurens tassar är av samma typ som de på vårt Tunadjur. På Veckolstenen finns även en långhalsad häst med en svärdsbärande ryttare. Vid Nybble och Berg på Selaön finns stenar med likadana långhalsade, troliga hästar, medan Överselö kyrka har en sten med ett Urnesdjur av samma sort som de på Oknön. Ett fåtal fyrfotingar är även kända från södra delen av landskapet. Ett återfinns på den intressanta stenen vid Västerljungs kyrka, medan ett sådant i Urnesstil finns vid Trosa Bro. Mellan Runtuna och Nyköping finns en del av en sten vid Sörby, med ett tredje.

Det kan också nämnas att liknande djur även återfinns från vikingatiden som genombrutna dräktspännen i silver eller brons, så Enhörna hembygdsförening är dessvärre inte först. Men Torbjörns copyright får väl antas vara utgången...

-Johnny Länn

Bilder och fakta har hämtats ur *Runstenar i Södermanland* av Thorgunn Snaedal Brink och Ingegerd Wachtmeister 1984, *Från Järnatullen till Gårdarike* av Thorgunn Snaedal 1990 och från *Täljebygden* 1952/1967.

Lönnkrogen på Herrnäset

År 1855 förbjöds husbehovsbränningen av brännvin, som ett led i förbättring av folknykterheten och ökade skatteintäkter. Men på vissa avlägset belägna ställen fortsatte man som förut och kunde därigenom skaffa sig extrainkomster.

Herrnäset var en sådan plats, dit lagens långa arm inte nådde så lätt. Till Herrnäset tog man sig på mitten av 1800-talet bäst per båt eller över isen. Framför allt på våarna och höstarna var vägarna över sankmarkerna ganska svårframkomliga, och på somrarna måste man passera många grindar för att komma dit.

Herrnäset var då en utgård under Åkers Styckebruk och Taxinge, och arrenderades av en Ängsvaktare vid namn Jan Erik Jansson. Till honom kom grannar och andra t.o.m. från Ytter Enhörna för att få sig en tår på tand och spela kort. Det verkar som om man hade tid för detta under sommarmånaderna och under senhösten och efter jul.

Under slutet av 1860-talet måste det ha gått så livligt till på Herrnäset, att även kyrkoherden i Över Enhörna fick kännedom om vad som försiggick. Han kallade därför till extra sockenstämma i slutet av oktober 1868, eftersom han ansåg ärendet vara brådskande (bil. 1). Beslut fattades om att inkalla Ängsvaktaren och hans båda söner till den ordinarie stämman i december för att bli offentligen varnade.

Jan Erik Jansson och hans söner Gustaf och Wallentin infann sig och nekade till det som förelades dem. Det gick inte att missta sig över kyrkoherdens undertryckta raseri i protokollet (bil. 2). Sockenstämman beslöt, att de tilltalade skulle åtalas.

En stämning utfärdades senare dock enbart mot Gustaf och Wallentin. Vid tinget, som sedvanligt hölls på Sundby Gästgiveri, förklarade sig Gustaf oskyldig och Wallentin, som snart skulle fylla tjuugoett år fick bära hela skulden. I en kortfattad dom dömdes han till dryga böter (bil. 3).

Men varför vägrade Jan Erik att erkänna vid sockenstämman? Om han hade gjort det, hade han ju kommit undan enbart med en varning.

Man kan spekulera över vad som hände efter sockenstämman. Troligen kom ytterligare uppgifter fram om vilka som brukade besöka Herrnäset för att dricka brännvin och spela kort. Jan Eriks sväger Anders Enblom i Morlöt, nämndeman för Över Enhörna, blev säkerligen tidigt informerad. Dessutom fick man Jan Erik och hans söner att inse det allvarliga i situationen. Det gällde att straffet skulle bli så lindrigt som möjligt. Med tanke på att många i socknen var inblandade skedde troligen underhandskontakter med häradsrätten och en plan gjordes upp. På detta tyder den skriftliga beaktelsen författad av fjärdingsmannen som lämnades till domstolen och att sönerna ångerfyllda infann sig vid tinget.

Herrnäset idag (huvudbyggnaden)

Var det kanske bara kyrkoherden, som inte kände till vad som försiggick på Herrnäset? Det skulle i så fall förklara, varför Jan Erik nekade vid sockenstämman. Där fanns ju många av hans "kunder".

Ett stöd för den tanken kan man få genom bouppteckningen efter Jan Erik. År 1874 drabbades nämligen familjen Jansson hårt. Både Jan Erik och Wallentin avled i den smittkoppsdemi som grasserade i Över Enhörna det året.

Rätt text på sidan 7 ska vara:

Bouppteckningarna upprättades av fjärdingsman Alfrid Larson och nämndeman Anders Enblom. Som behållning i boet efter Jan Erik förtecknades tillgångar i form av reverser och utestående fordringar utan reverser från många personer, både i Över och Ytter Enhörna, bland dem kyrkvaktmästaren i Över Enhörna, liksom en inte föraktlig summa kontanter. Kanske var detta ett resultat av en lönsam krog- och spelverksamhet? Bouppteckningsmännen verkade ha bemödat sig att få berörda personer att erkänna sina skulder med tanke på familjen Janssons utsatta ställning.

Bil. 1

Protocoll hållit å extra Kommunalstämma den 25 October 1868, med Öfver-Enhörna Församling uti socknestugan

§ 2

Ordföranden tillkännagaf att till hans kunskap kommit att sönerna Gustaf och Wallentin Jansson i Herrnäset lära försälja Brännvin uti minut hemma och lärer denna försäljning under en längre tid egt rum, fastän den icke förr än helt nyligen kommit till Ordförandens kunskap, så att åtal inför Domstol icke kunde ske till det nu afslutade Tinget, och då något Ting ej infaller förr än den 27 nästkommande Januari, hvilket är alltför lång tid, att lemna bemälda ynglingar för denna skamliga handtering, som inverkar Demoraliserande å en del af sockniens befolkning, - i anledning av denna skamfulla Lönnkrog, som har sin orsak endast af girighets eller förvärfningsbegär beslutade Kommunalstämman att, såväl Sönerna Gustaf och Wallentin Jansson i Herrnäset som deras fader Jan Eric Jansson skulle genom sexmans försorg inkallas till den ordinarie Kommunalstämman i December månad att härföre blifva offentligen warnade.

Tid och ort som ofvan Alfrid Larson

Justeradt samma dag Gustaf Jansson C. M. Petterson

Uppläst i Öfver Enhörna Kyrka, söndagen den 1 november 1868 af Pastor Loci, betygas.

Bil. 2

Protocoll hållit å Kommunalstämma med Öfver Enhörna Församling den 10 December 1868.

S. D. § 1

Sönerna Gustaf och Wallentin Jansson i Herrnäset, äfvensom deras fader, Ångsvaktaren Jan Eric Jansson, hvilka enligt Kommunalstämmans beslut af den 25 sistlidne October blifvit genom sexmans försorg kallade till inställande inför Kommunalstämman denna dag att erhålla offentlig warning för oloflig Brännvinsförsäljning, bortspelning av Klockor m.m. instälde sig, men hade fräckheten att neka, hvad de allesammans, men synnerligast fadern, som ej uppmanat sina söner att offentligen erkänna sina förseelser och ulofva bättring, af Ordföranden uti några få, men warnande ordalag tillrättevisades för denne sin oförskämndhet att kunna neka, inför Kommunalstämmans församlade Ledamöter, att hafva olofvligen försåldt brännvin; i anledning deraf fattade Kommunalstämman enhälligt det beslut att de skola inför Domstol åtalas. -

Bil. 3

Ur Selebo Härad's Dombok Vintertinget 1869

Mål No 42 den 17 februari 1869

S.D.

I målet under No 20 i Domboken emellan länsmannen C. E. Hagberg och Wallentin jansson i Herrnäset afsades följande

Utslag

Som Wallentin Jansson erkändt åtalade förseelse att hafva, utan i stadgad ordning erhållit tillstånd utskänkt brännvin såväl å Söckendagen den 1 Okt. som å Böndagen den 11 samma månad sistlidne år, dömes han, i förmåga af 17, 18, 41 och 54 § i Kongl Förordningen angående vilkoren för försäljning af brännvin mm. den 26 Okt. 1866, att böta Sjuttiofem Riksdaler och att utgifva utskänkningsavgift med Fyratio Riksdaler, af hvilka böter och avgift två tredjedelar tillfaller Åklagaren och en tredjedel Enhörna sockens fattige.

Kommentar: Walentin Jansson var 20 år gammal och Gustaf 18 år.

/Jan Munck

JULGLIMMER - Enhörnas traditionella eldfest på julafton

Förra årets eldfest kunde tyvärr inte genomföras då det blåste för mycket. Men marschallerna finns kvar och ett nytt försök är planerat. Årets glimmer kommer att koncentreras till Körsbärslunden, vid Gillberga kulle nära Ytterenhörna kyrka. Tag en promenad till lunden på julaftonskvällen och upplev den trolska stämningen på Körsbärslunden, om bara vädergudarna så tillåter.

Totalt beräknas ett tusen marschaller tändas med start 19.00 och de bör brinna till midnatt. Hörsammar dessutom många enhörnabor uppmaningen att tända lyktor framför den egna täppan kommer det att bli en imponerande eldfest.

Frågor kring arrangemanget besvaras av Paul Weigl, 550 44 094

Gammeldags Julmarknad

Teaterföreningens traditionella julmarknad vid Årby loge är i år

Lördagen den 18 december, mellan klockan 13.00 och 15.30.

PROGRAM

Utställning och försäljning av "Enhörnaprodukter"

(slöjd, pynt, matbröd, julgodis, m. m.)

Gammeldags torghandel

Nyhuggna julgranar

Glögg-panna - Grill-tunna - Dopp i grytan

"Musik & sång i Juletid", med Enhörnakören

Servering

VÄLKOMMEN

Gynna teaterföreningen genom att besöka deras *äkta* julmarknad. I de många stånden kan du handla lokalt tillverkade hantverk, handgjorda julprydnader, rökt vilt från Horn, julgranar m.m. Kaffe med bröd liksom grillad korv finns och traditionsenligt bjuds underhållning i form av körsång där ett antal populära julsånger framförs.

Hembygdsföreningen kommer som vanligt att medverka med försäljning av skrifter och böcker med anknytning till Enhörna samt givetvis föreningens populära vykort med motiv från Enhörna.

Vi kommer också att sälja ett komplett bokverk, **Albert Engströms samlade skrifter** (15 band). Hör med Anne-Marie om du vill ha mer information om bokverket.

Enhörna Hembygdsförenings styrelse:

Leif Tellestedt, ordförande
Johnny Länn, vice ordf
Britt-Mari Gylefors, sekr
Anne-Marie Andersson
Mona Elveskog

tel: 550 447 05
tel: 550 492 26
tel: 550 421 30
tel: 550 420 16
tel: 550 420 28

Kristina Ingårda
Olle Karlsson
Bo Staflund
Sven-Eric Åkerman

tel: 550 420 01
tel: 550 440 37
tel: 552 461 35
tel: 550 491 84

Box 39, 15023 Enhörna,
Medlemsavgiften är 75/100:-/år
(enskild/familj)
Postgiro 23 89 45-0,
Bankgiro 822-6565
OBS! Glöm inte att meddela
oss vid adressförändring